

Un Oeil

Ma mère n'avait qu'un seul œil, je la détestais car elle me faisait honte... Elle était cuisinière de cantine dans l'école où j'étudiais.

Un jour, alors que j'étais dans mon école primaire, elle vint me rendre visite pour s'assurer que j'allais bien. Je me sentis tellement gêné, comment ose t-elle me faire ça !? Après ça, je l'ignorais et la regardais avec des yeux emplis de haine... Le lendemain, un camarade me dit: "Ta maman n'a qu'un seul œil, ohhhh!!" A cet instant précis, je préférais disparaître sous terre et que ma mère sorte définitivement de ma vie. Je la confrontai le lendemain pour lui dire: "À cause de toi, je suis la risée de tout le monde, pourquoi ne meurs tu pas?" Mais, elle ne me répondit pas.

Je ne pensais pas ce que je disais; j'étais tellement en colère. Je n'imaginai pas ce qu'elle pouvait éprouver face à mes propos. Et je quittai les lieux. J'étudiais avec acharnement et obtins une bourse pour étudier à Singapour. Je partis effectivement à Singapour où j'étudiai, me mariaï, achetai une maison et fondai ma famille... Je vivais une vie heureuse et paisible.

Un jour, ma mère vint me visiter à Singapour, ça faisait des années qu'elle me perdit de vue. Elle n'avait jamais rencontré ses petits enfants. Elle resta au seuil de la porte, alors que mes enfants se moquaient d'elle. Je m'écriai alors: "Comment te permets tu de venir jusqu'ici et faire peur à mes enfants? Sors d'ici immédiatement!!"

Elle répondit calmement: "je m'excuse, je me suis trompée d'adresse...et elle disparut."

Un jour, je reçus une invitation de mon ancienne école pour assister à une réunion dont le thème était le rapprochement familial. Je mentis à mon épouse et lui fit croire que je partais en mission de travail.

Après la réunion, je passai par la maison où je grandis. J'appris par les voisins que ma mère était décédée. Je ne versai aucune larme.

Ils me remirent une lettre que ma mère m'avait laissée. Je la lus. Ma mère m'écrivait: "Mon fils chéri, J'ai toujours pensé à toi. Je suis désolée de ma visite à Singapour et d'avoir effrayé tes enfants. J'étais très contente lorsque j'ai su que tu allais venir pour la réunion. Seulement je ne pouvais pas quitter le lit pour te voir.

Je suis navrée de t'avoir fait honte à maintes reprises dans ta vie. Sais-tu, qu'étant enfant tu as eu un accident et tu as perdu un œil. Et comme toute mère, je n'ai pu te laisser grandir qu'avec un seul œil. Alors, je t'ai donné mon œil.... J'étais fière et ravie de savoir que mon fils allait voir le monde avec mon œil.

Avec tout mon amour,
Ta maman."

Một Con Mắt

Mẹ tôi chỉ có một con mắt. Tôi ghét bà ta vì bà làm cho tôi xấu hổ... Bà làm trong nhà bếp trong trường nơi tôi theo học.

Một hôm, trong khi tôi đang ở trong lớp, mẹ tôi vì lo lắng cho tôi đã đến thăm tôi. Tôi đã cảm thấy thật khó chịu. Tại sao bà ta lại cả gan làm chuyện đó? Sau đó, tôi không còn muốn biết bà là ai và nhìn bà với nỗi căm thù trong đáy mắt.

Ngày hôm sau, một đứa bạn nói với tôi: "Mẹ mày chỉ có một con mắt, ối giời ơi!" ngay lúc đó, tôi đã muốn độn thổ và muốn mẹ tôi đi khỏi đời tôi mãi mãi. Ngày hôm sau tôi hạch hỏi bà: "Vì bà mà nay tôi là trò cười của thiên hạ. Tại sao bà không chết đi cho rồi?" Nhưng bà không trả lời. Tôi đã không nghĩ gì đến điều tôi đã nói; lúc đó tôi đang điên tiết lên. Tôi đã không cần biết đến việc lời nói của tôi sẽ gây cho bà cảm xúc gì. Và tôi đã bỏ nhà ra đi. Tôi đã cố gắng hết sức học và được học bổng đi Tân Gia Ba học. Tôi đã ra đi và tại Tân Gia Ba tôi đã tốt nghiệp, lấy vợ, mua nhà, và xây dựng gia đình riêng... Tôi đã sống một cuộc đời hạnh phúc yên ổn.

Một lần mẹ tôi đến thăm tôi tại Tân Gia Ba vì đã bao nhiêu năm bà chưa thấy lại mặt tôi. Bà cũng chưa bao giờ được thấy mặt những đứa cháu nội của bà. Bà đứng ở ngay thềm cửa trong khi các con tôi chế

riều bà. Khi đó tôi đã nói lớn tiếng: “Ai cho phép bà đến tận nơi đây để làm cho con tôi sợ hãi? Bà hãy đi khỏi nơi đây ngay lập tức!”

Bà từ tốn trả lời: “Tôi xin lỗi ông, tôi đã đi lầm nhà...” Rồi bà bỏ đi.

Một hôm tôi nhận được lời mời của trường cũ đến tham dự một buổi hội ngộ có đề tài là Xum Họp Gia Đình. Tôi đã nói dối vợ tôi và nói với nàng là tôi đi công vụ.

Sau buổi hội họp tôi ghé qua căn nhà nơi tôi đã lớn lên. Hàng xóm đã cho tôi hay là mẹ tôi đã qua đời. Tôi đã chẳng có nước mắt để mà khóc. Họ đưa cho tôi một lá thư của mẹ tôi viết để lại cho tôi. Tôi mở ra đọc.

Lá thư như sau:

“Con trai yêu quý của mẹ,

Mẹ vẫn luôn luôn nghĩ đến con. Mẹ rất tiếc đã đến thăm con ở Tân Gia Ba làm cho các con của con sợ.

Mẹ rất vui được biết con sẽ về trường cũ dự buổi hội họp. Chỉ có điều là mẹ không đi ra khỏi giường để tới gặp con được.

Mẹ rất tiếc đã làm cho con phải xấu hổ bao nhiêu lần trong cuộc đời. Nhưng con biết không, khi con còn bé con đã bị một tai nạn và đã bị mất một mắt. Và cũng như bất cứ bà mẹ nào khác, mẹ đã không thể để cho con lớn lên với chỉ có một con mắt. Do đó mẹ đã cho con một con mắt của mẹ. Mẹ đã rất hạnh diện và sung sướng khi biết rằng con sẽ nhìn cuộc đời với con mắt của mẹ.

Thương con vô ngần,

Mẹ con”